

AATTEELLINEN TAISTELU TYÖVÄENLIIKKEESSÄ

Syvä aatteellinen käänne *oppositiossa olevien* eli edistysmielisten kerrosten keskuudessa muodostaa vallankumouksenjälkeisen Venäjän erittäin tärkeän erikoispiirteen. Ken unohtaa tämän erikoisuuden, hän riistää itseltään mahdollisuuden ymmärtää Venäjän vallankumousta ja sen luonnetta sekä työväenluokan tehtäviä nykykaudella.

Aatteellinen käänne liberaalisen porvariston keskuudessa merkitsee sitä, että on muodostunut demokratianvastainen suuntaus (Struve, Izgojev, V. Maklakov avoimesti, muut kadetit salaa, „häveliäästi”).

Demokraattien keskuudessa käänne merkitsee äärettömän suurta aatteellista hajaannusta ja hoipertelua niin sosialidemokraattien (proletaaristen demokraattien) keskuudessa kuin myös sosialivallankumouksellisten (porvarillisten demokraattien) keskuudessa. Parhaatkin demokratian edustajat rajoittuvat siihen, että *valittelevat* hajaannusta, hoipertelua ja luopuruutta. Marxilaiset taas etsivät tämän *yhteiskunnallisen* ilmiön *luokkajuuria*.

Tämän hajaannuksen tärkein ilmentymä on likvidaattoruus, joka jo vuonna 1908 sai virallisen, „marxilaisen kokonaisuuden” vahvistaman määritelmän: „intelligenssin erään osan yritys likvidoida” maanalaiset järjestöt ja „vaihtaa” ne julkiseen työväenpuolueeseen. Johtavien marxilaisten viimeksi pidetyssä virallisessa kokouksessa, jossa olivat läsnä *kaikkien* „virtausten” ja pikkuryhmien edustajat, tammikuussa 1910, ei ollut *yhtäkään* sellaista henkilöä, joka olisi voinut sanoa jotain sitä vastaan, että likvidaattoruus tuomittiin *proletariaattiin kohdistuvan porvarillisen vaikutuksen ilmentymänä*. Tämä likvi-

daattoruuden tuomitseminen ja samalla sen *luokkajuuria* koskeva selitys hyväksyttiin *yksimielisesti*.

Siitä on kulunut yli 4 vuotta, ja joukkoluontoisen työväenliikkeen valtava kokemus on tuhansia kertoja vahvistanut tämän lausunnon likvidaattoruudesta:

Tosiasiat ovat osoittaneet, että sekä marxilaisuuden teoria että joukkoluontoisen työväenliikkeen käytäntö ovat kerta kaikkiaan tehneet lopun likvidaattoruudesta, tästä porvarillisesta, työväenvastaisesta virtauksesta. Ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleen esimerkiksi yksi kuukausi, maaliskuu 1914, muistaa, kuinka „Severnaja Rabotshaja Gazeta” panetteli „illegaalista lehdistöä” (maaliskuun 13 päivän numerossa) tahi mielenosoituksia (hra Gorski huhtikuun 11 päivän numerossa), kuinka Bulkin panetteli aivan liberaaliseen tapaan „maanalaisuutta” („Nasha Zarja” № 3), kuinka surullisenkuulu L. M. „Nasha Zarjan” toimituksen nimessä kannatti tässä kysymyksessä täydellisesti Bulkinia ja puolusti „julkisen työväenpuolueen rakentamista”,— ei tarvitse muuta kuin palauttaa tämä mieleen, niin ymmärtää, miksi tietoiset työläiset *eivät voi* suhtautua likvidaattoruuteen muuten kuin tuomiten armotta ja boikotoiden täydellisesti likvidaattoreita.

Mutta nyt herää eräs hyvin tärkeä kysymys: kuinka tämä virtaus on historiallisesti syntynyt?

Se on syntynyt marxilaisuuden ja Venäjän joukkoluontoisen työväenliikkeen välisen yhteyden *kaksikymmenvuotisen* historian kulussa. Ennen vuosia 1894—1895 ei tällaista yhteyttä ollut. „Työn vapautus” ryhmä loi sosialidemokratialle ainoastaan teoreettisen perustan ja otti ensi askeleen työväenliikettä kohti.

Vasta vuosien 1894—1895 agitaatio ja vuosien 1895—1896 lakot loivat vahvan, katkeamattoman yhteyden sosialidemokratian ja joukkoluontoisen työväenliikkeen välille. Ja *heti paikalla* alkoi marxilaisuudessa kahden virtauksen välinen aatteellinen taistelu: taistelu „ekonomistien” ja johdonmukaisten eli (myöhemmin) „iskralaisten” välillä (1895—1902), taistelu „menshevikkien” ja „bolshevikkien” välillä (1903—1908), taistelu likvidaattorien ja marxilaisten välillä (1908—1914).

Ekonomismi ja likvidaattoruus ovat saman pikkuporvarillisen, intelligenttisen, jo kaksikymmenvuotisen opportunismien kaksi erilaista muotoa. Ei vain aatteellinen, vaan

myös henkilökohtainen yhteys näiden kaikkien opportunisti-
muotojen välillä on epäilemätön tosiasia. Riittänee, kun
mainitaan ekonomistien johtaja A. Martynov, joka oli myö-
hemmin menshevikki ja nyt on likvidaattori. Riittänee, kun
viitataan sellaiseen todistajaan kuin G. V. Plehanoviin, joka
on itse ollut hyvin monissa kysymyksissä * lähellä menshe-
vikkejä ja kuitenkin myöntänyt suoraan, että menshevikit
ovat koonneet ryhmäänsä opportunistisia intelligenssi-
aineksia, että likvidaattorit ovat „ekonomismin” virheiden
jatkaa ja työväenpuolueen hajottajia.

Ne, jotka (likvidaattorien ja Trotskin tapaan) kiertävät
tai vääristelevät tätä työväenliikkeessä käydyn aatteellisen
taistelun 20-vuotista historiaa, aiheuttavat työläisille mitä
suurinta vahinkoa.

Ken suhtautuu liikkeensä historiaan niin kuin Ivan
Muistamaton, hän ei voi olla tietoinen työläinen. Venäjä on
kaikkien kapitalististen maiden joukossa eräs kaikkein
takapajuisimpia, kaikkein pikkuporvarillisimpia. Sen vuoksi
työläisten *joukkoliike* ei ole sattumalta, vaan on kiertämättö-
mästi synnyttänyt tämän liikkeen pikkuporvarillisen, oppor-
tunistisen *siiven*.

Edistys, joka näiden 20 vuoden aikana on saavutettu työ-
väenliikkeen puhdistamisessa porvariston vaikutuksesta,
ekonomismi-likvidaattoruuden vaikutuksesta, on *valtava*.
Nyt on ensi kertaa vankasti muodostumassa oikean marxi-
laisen puolueen oikea proletaarinen perusta. Kaikki
myöntävät, jopa pravdalaisten vastustajienkin täytyy
myöntää,— tosiasiat pakottavat myöntämään! — että val-
veutuneiden työläisten joukossa ovat pravdalaiset valta-
enemmistönä. Sen, minkä marxilainen „täysistunto” tammi-
kuussa 1910 tunnusti *teoreettisesti* (likvidaattoruus on
„porvarillista vaikutusta proletariaattiin”), ovat valveutu-

* Minkä vuoksi sanomme: „hyvin monissa kysymyksissä”? Sen vuoksi, että
Plehanovilla on ollut *erikoinen* asenne, hän on loitonnut menshevismistä *monta*
kertaa: 1) vuoden 1903 edustajakokouksessa Plehanov taisteli menshevikkien oppor-
tunismia vastaan; 2) edustajakokouksen jälkeen Plehanov oli toimittamassa
„Iskran” 46.—51. numeroita, myös menshevikkejä vastaan; 3) v. 1904 Plehanov
puolusti Axelrodin laatimaa zemstvokampanjasuunnitelmaa siten, että sivuutti
vaieten juuri sen päävirheet; 4) v. 1905 keväällä Plehanov erkani menshevikeistä;
5) v. 1906, I Duuman hajottamisen jälkeen Plehanov asettui aivan epämenshevisti-
selle kannalle (katso „Proletari”⁴⁵, elokuu 1906) (ks. Teokset, 11. osa, ss. 162—166.
Toim.); 6) Lontoon edustajakokouksessa v. 1907, kuten Tsherevanin kertoo, Pleha-
nov taisteli menshevikkien „organisaatioanarkismia” vastaan. Nämä tosiasiat pitää
tietää, jotta voidaan ymmärtää; miksi menshevikki Plehanov on taistellut niin
kauan ja päättävästi likvidaattoruutta vastaan ja paljastanut sitä.

neet työläiset neljän vuoden kuluessa paljastaneet elämässä, pakottaneet tunnustamaan käytännön kannalta, tehden likvidaattorit voimattomiksi, pannen heidät pois tehtävistä, muuttaen likvidaattorit joukkoluontoiselle työväenliikkeelle vieraaksi legaalisten opportunistikirjailijain ryhmäksi.

Venäjän työväenliike on näiden kahden vuosikymmenen aikana tapahtuneen aatteiden välisen taistelun kulussa kasvanut ja vankistunut, jatkuvasti miehistynyt. Se voitti „ekonomismin”: valveutuneen proletariaatin parhain osa asettui „iskralaisten” puolelle. Kaikkina vallankumouksen ratkaisevina hetkinä se jätti „menshevikit” vähemmistöön: jopa *itsensä* Levitskin täytyi myöntää, että työväenjoukot kulkivat bolshevikkien mukana.

Nyt vihdoinkin työväenliike on voittanut likvidaattoruuden ja siten astunut oikealle tielle, joka on eturivin luokan laajakantoista, marxilaisen teorian valaisemaa, typistämättömien tunnusten yleistämää taistelua ihmiskunnan edistyksellisimpien historiallisten tehtävien täyttämiseksi.

„Putj Pravdy” № 77,
toukokuun 4 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan